

Πολυεύσπαλγχνος, Πανοικτίρμων, Πανάγαθος και Πολυέλαιος Θεός δεν εκδικείται και δεν τιμωρεί ποτέ. Δεν υπάρχει κακότητα στη Θεότητα, που είναι η αυτοαγαθότητα. Στον Θεό δε υπάρχει κοσμικό φρόνημα, ανθρώπινη δικαιοσύνη, νομική κατοχύρωση κι απαίτηση, αλλά πνεύμα αγάπης, που δεν μπορεί εύκολα να συλλάβει ο ανθρώπινος νους. Τα παιδέματα γίνονται πνευματικά παλαίσματα που ωραιοποιούν καταπληκτικά τον άνθρωπο ψυχικά και τον ωριμάζουν τέλεια. Ο σοφός Παροιμιαστής λέει πως όποιον αγαπά ο Θεός τον παιδεύει, μάλλον τον εκπαιδεύει. Ο σύγχρονος ορθολογιστής άνθρωπος αδυνατεί ν κατανοήσει το μεγαλείο αυτό της αγάπης του Θεού πατέρα, που παιδαγωγικά επισκέπτεται το πλάσμα του δια δοκιμασιών, για να το συνετίσει. Τώρα, αν άλλοι πειράζονται πολύ, αν και δίκαιοι, κι άλλοι διόλου, αν και άδικοι, δεν μπορούμε να δώσουμε απόλυτες

ερμηνείες στα σχέδια του Θεού. Για τους δίκαιους οι αδικίες γίνονται αφορμές μεγαλύτερης αιώνιας δόξας και για τους άδικους παρατείνεται η ζωή τους για να μετανοήσουν.

Η προσευχή είναι ένα δυνατό βοήθημα στην αντιμετώπιση των ποικίλων πόνων της ζωής. Στην προσευχή γεννιέται η ελπίδα ότι η υπομονή στους πόνους αυτής της ζωής θα πληρωθεί στην άλλη ζωή. Αυτό δίνει μια μεγάλη και υπέροχη παρηγοριά στον κάθε αγωνιστή του παρόντος στίβου. Ο Θεός μας είναι θεός ελέους και οικτίρμων, δεν θα μας αφήσει απαραμύθητους και ανευλόγητους. Σ' αυτή τη ζωή ακόμη θα μας δώσει τα προοίμια της αιώνιας δόξας και της ανεκκλάλητης χαράς της Βασιλείας Του.

Δίχως Θεό ο άνθρωπος είναι ανέλπιδος και μη πιστεύοντας στην ανταπόδοση της άλλης ζωής ο πόνος της παρούσης είναι ανοημάτιστος. Τα βάσανα κι οι καημοί, οι πόνοι και τ' άλγη, οι οδύνες και οι στεναγμοί, γίνονται βουνά αβάσταχτα, που πλακώνουν τον άνθρωπο, τον λυγίζουν, τον γονατίζουν, τον μελαγχολούν, τον απομονώνουν και τον νεκρώνουν πρόωρα. Έτσι χάνει τη χαρά και της παρούσης και της άλλης ζωής. Ενώ ο πιστός είναι πάντα ελπιδοφόρος και εμπιστευόμενος τον Χριστό ενισχύεται, ενδυναμώνεται, αναπτερώνεται· το βαρύ και πικρό του πόνου γίνεται ελαφρό και γλυκό. Μαθαίνει τα χούγια του Θεού κι αισθάνεται μυστικά την πικρότητα των δοκιμασιών, των πειρασμών και των περιπετειών να μετατρέπεται σε γλυκιά ψυχική υγεία. Αισθάνεται τότε ότι η προσευχή του εισακούστηκε, ο Θεός επείδε στη δέηση του, δεν του ήρθαν όπως τα ήθελε ο Θεός αλλά όπως τα ήθελε ο ίδιος.

Ο αφοσιωμένος στον Θεό άνθρωπος θα γεύεται τον παράδεισο από εδώ, ακόμη και μέσα από κακουχίες, ταλαιπωρίες και αντιξοότητες, θα δοξάζει τον Θεό και θα τα δέχεται όλα τα οδυνηρά ως ευεργετικές επισκέψεις του, θα πλημμυρίζει από ευφροσύνη και πνευματική αγαλλίαση και ας μην είναι φτασμένος, ονομαστός, διάσημος, πλούσιος και δυνατός. Η αγάπη του στον Θεό θα τον καίει και η αγάπη του Θεού θα του πυρπολεί την καρδιά, ώστε να μην αφήσει χώρο για καμιά άλλη ξένη αγάπη. [...]

Ωφέλιμο επίσης είναι τον πόνο μας να τον συγκρίνουμε με τον μεγαλύτερο και θα ισορροπούμε. Παραπονιόμαστε για το φαγητό, όταν άλλοι πεθαίνουν της πείνας, για ένα πονοκέφαλο, όταν άλλοι δεν επικοινωνούν διόλου ύστερα από εγκεφαλικά κι εγχειρήσεις. Τα παιδιά Του ο Θεός τα θέλει ταπεινά κι αρχοντικά, φιλότιμα κι ελεύθερα, ντόμπρα κι αληθινά. Αγαπά πολύ την γνησιότητα, την ακεραιότητα, το ανυπόκριτο, το νηφάλιο, το διακριτικό.

Όπως επίσης πολύ εκτιμά ο Θεός και θα επιβραβεύσει πλούσια την ψυχή που μακαρίζει, ευλογεί, συγχωρεί και μάλιστα προσεύχεται γι' αυτούς που της

προσέφεραν πόνο, την έβλαψαν, την δίωξαν, την κακολόγησαν, την εξέθεσαν, την πίκραναν και την ταλαιπώρησαν. [...]

Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Ο Άγιος Πόνος, Μαθητεία στην επίσκεψη του πόνου στη ζωή μας, εκδ. Κέντρου Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας

Πηγή: h-agaph-panta-elpizei.blogspot.gr